

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 362)

Feb (1) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	11
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்

(பகுதி – 182)

7. போக்த்ரு போக்யாதிகம் ஸர்வம் புவநம் பிப்ரதீதியா

வ்யாபிநம் ஸர்வதோ தேவீ பரமாத்மாநம் ஆச்ரிதா

பொருள் – அனுபவிப்பவர்கள் மற்றும் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்கள் ஆகியவை அடங்கிய இந்த உலகத்தைத் தேவியானவள் (தாரிகா) தனது ஞானத்தால் சூழ்ந்தபடி, பரமாத்மாவிடம் அண்டியபடி உள்ளாள்.

8. தாவத்தயா ஸ்திதா விஷ்ணுரூபா ஸ்தூலா கதி: பரா

பஞ்சக்ருத்யகரீ சக்தி: த்ரிவித ஐச்வர்ய ப்ரும்ஹிதா

9. ப்ராணயந்தீ ச்ரியா தேவம் ஜ்ரும்பமானோத் அதிபரபம்

ஆச்ரித்ய ஹி அநலம் பவமியம் ஸூசக்ஷமா கதிர்மதா

பொருள் – அந்தத் தாரிகா தனது ஸ்தூல நிலையில் விஷ்ணுரூபம் (ஈ) கொண்டு, அதிலேயே நிலைக்கிறாள். ஸ்ருஷ்டி முதலான ஐந்து செயல்களைச் செய்தபடி, மூன்றுவிதமான ஐச்வர்யங்கள் கொண்டவளாக, க்ரியாசக்தியின் அக்னி ரூபத்தை அண்டுகிறாள். ஸமுத்ரம் போன்று ஓங்குவதன் பொருட்டு இவ்விதம் அண்டுகிறாள். இவை அனைத்தும் இவளது ஸூசக்ஷம நிலையில் உள்ளதாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

10. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகம் விதாயாத வ்யோமஸ்தம் பரமாஸ்திதா

ஸர்வாச்சர்யகரீ தேவீ ஸ்ருஷ்டி ஸ்தித்யந்த காரணம்

11. ஸூர்யம் ஸமாச்சரிதா விஷ்ணும் கலயந்தீ ஜகத் ஸ்திதம்

காலபாவக தேஜோபி: ஸ்தூலா ஸ்தூலமயாத்துதா

பொருள் – இப்படியாக ஜகத் ஸ்ருஷ்டியை நிகழ்த்திய பின்னர், ஸ்தூலமாக உள்ளவளும், ஸ்தூல நிலையில் அற்புதமாக உள்ளவளும், அதிசயிக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்பவளும், படைத்தல் – காத்தல் – அழித்தல் ஆகியவற்றின் ஆதாரமாக உள்ளவளும், உயர்ந்த வஸ்துவில் நிலைப்பவளும், வ்யோமத்தில் (ம்) உள்ளவளும் ஆகிய அவள், கால அக்னியின் (ர) துணையுடன், சூரியன் (ஹ) மற்றும் விஷ்ணு (ஈ) ஆகிய ரூபங்களால் ஜகத்தை நிலை பெறச் செய்கிறாள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 49)

[ஸுமதி] அனைத்தும் அறிந்தவரே! இந்தப் புருஷனுக்கு, அவனுடைய பத்னியாகிய புத்தியுடன் உள்ள இந்த நிலையானது வருந்தத்தக்கதாகவே உள்ளது. இப்படிப்பட்ட புருஷன் இத்தகைய துக்கத்திலிருந்து மோசஷம் அடையும் நிலையைக் குறித்து எனக்கு விரிவாக உரைக்கவேண்டும்.

[ராஜா: விவேகன்] தேவி! அடுத்தவருடைய நன்மையைக் குறித்து எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ளவளே! இதற்கான காரணத்தை நான் விரிவாகக் கூறுகிறேன். ஆனால் இவ்விதம் உரைக்கும்போது, நீ முன்பே அறிந்தவற்றை நினைவு கூர்வதாக மட்டுமே அமையும்.

75. துராலேதஸ்தேம்நா துரித பரிபாகேந பவிந:

ப்ரமாதீ ஸம்ஸார: ப்ரசமரஹித: அயம் ப்ரபவதி

நிரோதே தஸ்யைகா நிரூபாதிக காருண்யகடித

ஸ்வதந்த்ர இச்சா சக்தி: ஸ்வயம் உபதிம் ஆஸ்தாய (தாய) ரமதே

பொருள் - (விவேகன் கூறுதல்) ஒருபோதும் விலக்க இயலாதபடி உள்ளதான வினைப்பயன்களின் விளைவாக, ஜீவனை ஸம்ஸாரமானது எப்போதும் வருத்துவதாகவும், மேன்மேலும் வளர்ந்தபடியும் உள்ளது. இதனை நீக்கவல்லது எது என்றால், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி கருணையுடன் கூடிய சக்தியான, சுதந்திரமாக உள்ளவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய இச்சை மட்டுமே ஆகும். அது தகுந்த ஒரு சூழ்நிலையை நோக்கி நின்று, நன்மையை உண்டாக்கி மகிழும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 60)

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணகண பூஷிதனாய்) ஆதி சப்தத்தாலே குண சூர்ணையில் எம்பெருமானாரருளிச்செய்த குணங்களையெல்லாம் சொல்லுகிறது. குணங்களுக்கு கல்யாணத்வமாவது, ஆச்ரிதர்க்குப் பரமபோக்யமாயிருக்கை. கண சப்தம் ஸமூஹவாசி. பூஷிதனாகையாவது, இவற்றாலே அலங்க்ருதனாயிருக்கை. திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு திவ்யாபரணங்கள்போலேயாயிற்று, திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு குணங்கள் ஒளஜ்ஜ்வல்யகரமாயிக்கும்படி. இத்தால், “யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்”, “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிதீ ஜ்ஞாந பல க்ரியாச்ச”, “ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ” என்கிற குணகண யோகத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - (ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணகண பூஷிதனாய்) - “சக்த்யாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம், கத்யத்தில் உள்ள குணங்கள் குறித்த சூர்ணையில், காணப்படுவதான எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த, அனைத்து குணங்களும் கூறப்பட்டன. குணங்களுக்குக் கல்யாணத்தன்மை என்பது, அடியார்களுக்கு மிகவும் இனிமையாக இருத்தல் ஆகிறது. “கண” என்பது கூட்டமாக இருப்பதைக் கூறுகிறது. “பூஷிதன்” என்பது, இந்த குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாக இருத்தல். திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திற்கு திவ்யமான ஆபரணங்கள் எவ்விதம் உள்ளனவோ அதே போன்று, திவ்ய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு இந்தக் குணங்கள் அனைத்தும் ஒளி வீசும்படியாக உள்ளன. இதன் மூலம் முண். (1-1-9) - ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் - அனைத்தையும் அறிந்தவன், அனைத்தையும் உணர்ந்தவன் - என்றும், ச்வே. (6-8) - பராஸ்ய சக்தி: விவிதைவ ச்ருயதே

ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியா ச - அவனுடைய சக்தியானது பலவிதமாகவும், ஞானம் பலம் மற்றும் செய்கைகளை இயல்பாகவே கொண்டதாகவும் உள்ளது - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-5-84) - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ - அனைத்து கல்யாணகுணங்களும் பொருந்தியவன் - என்றும் உள்ளதற்கு ஏற்ப, குணங்களுடைய சேர்க்கையை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்) ஜகச் சப்தத்தாலே, கார்ய வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. ஸகல சப்தத்தாலே ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூபமான ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும் சொல்லுகிறது. ஸர்க்கமாவது ஸ்ருஷ்டி இதுதான் ஸத்வாரக அத்வாரக ரூபேண த்விவிதையாயிருக்கும். ஸ்திதியாவது ரக்ஷணம்; இதுவும் பாஹ்யாப்யந்தர ரூபேண த்விவிதையாயிருக்கும். ஸம்ஹாரமாவது அழிக்கை; இதுவும் ஸத்வாரக அத்வாரக ரூபேண த்விவிதையாயிருக்கும். இவையெல்லாம் மேல் இவர் உபபாதிக்கிறவிடத்திலே காணலாம். “யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி | தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம” இத்யாதி ச்ருதிகளாலே இவனுடைய ஸகல ஜகத் ஸர்க்காதிகள் சொல்லப்படா நின்றதிறே. இத்தால் கீழ்ச் சொன்ன குண விசிஷ்டனானவிவனுடைய வ்யாபார விசேஷங்களை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - (ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்) - “ஜகத்” என்பதன் மூலம் அனைத்து கார்யப்பொருள்களும் கூறப்பட்டன. “ஸகல” என்பதால், தொகுத்ததாகவும் தனித்தனியே உள்ளதாகவும் காணப்படும் அனைத்து பதார்த்தங்களும் கூறப்பட்டன. “ஸர்க்கம்” என்றால் ஸ்ருஷ்டி; ஸ்ருஷ்டியானது தன் மூலம் நேரடியாகவோ அல்லது நான்முகன் முதலானோர் மூலமாகவோ என இரண்டுவிதமாக உள்ளதாகும். “ஸ்திதி” என்பது காத்தல்; இது வெளிப்படையாக நின்றும், அந்தர்யாமியாக நின்றும் என்பதாக இரண்டுவிதமாக உள்ளது. “ஸம்ஹாரம்” என்பது அழித்தல்; இதுவும், தன் மூலமாகவோ அல்லது ருத்ரன் போன்றவர்கள் மூலமாகவோ என இரண்டுவிதமாக உள்ளது. இவை அனைத்தும் இவர் இனி அருளிச்செய்ய இருக்கின்ற சூர்ணைகளில் காணப்பட உள்ளன. தை. (3-1-1) - யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | யத்

ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி | தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம - யாரிடமிருந்து அனைத்தும் பிறந்தனவோ, பிறந்த பின்னர் யாரிடம் வசிக்கின்றனவோ, யாரிடம் சென்று லயிக்கின்றனவோ, அதனையே அறிய விரும்புவாயாக; அதுவே ப்ரஹ்மம் – என்பது போன்ற ச்ருதி வாக்கியங்கள் மூலம் இவன் அனைத்து ஜகத்தையும் படைத்தல் போன்றவை கூறப்பட்டன. இதன் மூலம் முன்பு கூறப்பட்டதாகிய, குணங்களுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரனுடைய செயல்களின் சிறப்புகளை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ என்கிற சதுர்வித புருஷர்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனாய்) - ஆர்த்தனாவன், முன்புண்டான ஐச்வர்யத்தையிழந்து அது பெற வேணுமென்று ஆசைப்படுமவன்; ஜிஜ்ஞாஸுவாகிறான், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான ஆத்மாவை அநுபவிக்க ஆசைப்படும கேவலன்; அர்த்தார்த்தியாகிறான், அபூர்வமாக ஐச்வர்யத்தை ஆசைப்படுமவன்; ஜ்ஞாநியாகிறான், பரமபுருஷார்த்தமான பகவத் ப்ராப்தியை ஆசைப்படுமவன். “ஆர்த்த : ப்ரதிஷ்டாஹீந: ப்ரஷ்டைச்வர்ய புநஸ் தத் ப்ராப்தி காம:, அர்த்தார்த்தீ அப்ராப்தைச்வர்யதயா ஐச்வர்ய காம:, தயோர் முகபேத மாத்ரம், ஐச்வர்ய விஷய தயா ஏக ஏவாதிகார:, ஜிஜ்ஞாஸு: ப்ரக்ருதி வியுக்தாத்ம ஸ்வரூபாவாப்தீச்சு:, ஜ்ஞாநமேவாஸ்ய ஸ்வரூபமிதி ஜிஜ்ஞாஸுரித்யுக்தம், ஜ்ஞாநீ ச “இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம்” இத்யாதிநா அபிஹித பகவச் சேஷதைகரஸாத்ம ஸ்வரூபவித், ப்ரக்ருதி வியுக்த கேவலாத்மந்ய பர்யவஸ்ய ந பகவந்தம் ப்ரேப்ஸூர் பகவந்தமேவ பரம ப்ராப்யம் மந்வாந:” என்று சதுர்விதாதிகார வேஷத்தையும், ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்திலே அருளிச்செய்தாரிறே. இந்த சதுர்வித புருஷ ஸமாச்ரயணீயத்வத்தை “சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுகருதிநோர்ஜுந! ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப” என்றும், “சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ச்ருதா: ! ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ சேதி ப்ருதக் ப்ருதக்” என்றும் தானே அருளிச் செய்தானிறே. இத்தால், ஜகத்காரணபூதனாகக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டவனுடைய ஸர்வஸமாச்ரயணீயத்வத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - (ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ என்கிற சதுர்வித புருஷர்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனாய்) - ஆர்த்தன் என்பவன், முன்பு தனக்கு இருந்த ஐச்வர்யத்தை இழந்து, அதனை மீண்டும் பெறவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டவன் ஆவான். ஜிஜ்ஞாஸு என்பவன், ஞான ஸ்வரூபனாக உள்ள ஆத்மாவை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று மட்டுமே ஆசை கொண்டவன் ஆவான். அர்த்தார்த்தி என்பவன், இதுவரை தன்னிடம் இல்லாத ஐச்வர்யத்தை விரும்புவன் ஆவான். ஞானி என்பவன், உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய “பகவானை அடைதல்” என்பதை விரும்புவன் ஆவான். கீதாபாஷ்யத்தில் (7-16) - ஆர்த்த : ப்ரதிஷ்டாஹீந: ப்ரஷ்டைச்வர்ய புநஸ் தத் ப்ராப்தி காம:, அர்த்தார்த்தீ அப்ராப்தைச்வர்யதயா ஐச்வர்ய காம:, தயோர் முகபேத மாத்ரம், ஐச்வர்ய விஷய தயா ஏக ஏவாதிகார:, ஜிஜ்ஞாஸு: ப்ரக்ருதி வியுக்தாத்ம ஸ்வரூபாவாப்தீச்சு:, ஜ்ஞாநமேவாஸ்ய ஸ்வரூபமிதி ஜிஜ்ஞாஸுரித்யுக்தம், ஜ்ஞாநீ ச “இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம்” இத்யாதிநா அபிஹித பகவச் சேஷதைகரஸாத்ம ஸ்வரூபவித், ப்ரக்ருதி வியுக்த கேவலாத்மந்ய பர்யவஸ்ய ந பகவந்தம் ப்ரேப்ஸுர் பகவந்தமேவ பரம் ப்ராப்யம் மந்வாந: - ஆர்த்த என்பது வாழ்க்கையில் தனது நிலையை இழந்து, செவ்வம் இழந்து, அதனை மீண்டும் பெற எண்ணுபவர்களைக் குறிக்கும். அர்த்தார்த்தீ என்பவன் புதியதாக மேலும் செவ்வம் பெற விரும்புவன் ஆவான். இவனும் கடந்த பிரிவினனும், செவ்வத்தை மட்டுமே அடிப்படையான எண்ணமாகக் கொண்டுள்ளதால், இவர்களுக்கு இடையே எந்த வேறுபாடும் இல்லை. ஜிஜ்ஞாஸு என்பவன், ஆத்மாவின் உண்மையான தன்மையை அறிய விரும்புவன்; அதனை ப்ரக்ருதியை விட மாறுபட்ட ஒன்று என்பதாக அறிந்து மேலும் ஞானம் பெற விருப்பம் கொண்டவன் ஆவான். இவன் ஞானத்தை விரும்புவன் என்று ஏன் கூறப்படுகிறான் என்றால், இவன் அறிய விரும்பும் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஞானமாக உள்ளதால் ஆகும். ஞானி என்பவன், ஆத்மாவைப் பற்றி உணர்ந்ததால், ஆத்மாவின் மகிழ்வு என்பது பரம்பொருளுக்கு அடிமையாக உள்ளதன் மூலம் மட்டுமே உண்டாகும் என்று உணர்ந்தவன் ஆவான். இவன், முன்பு கூறப்பட்ட கீதை (7-5) - இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம் - அசேதந ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலானது எனது சேதந ப்ரக்ருதி - என்று கூறப்பட்ட ஞானம் கொண்டவன் ஆவான். இவன், “ஆத்மா வேறு, ப்ரக்ருதி வேறு” என்று அறிவதுடன் மட்டுமே அல்லாமல், பகவானையே பெற

விரும்புகிறான். அவன் உணர்வது, “பரம்பொருளை அடைதலே உயர்ந்த இலக்கு” என்பதாகும் - என்று நான்குவிதமானவர்கள் குறித்து அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? இந்த நான்கு விதமானவர்களும் பகவானை அடைதல் குறித்து கீதை (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுகருதிநோர்ஜூந! ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரத்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப - அர்ஜுனா! எனது பக்தர்கள் நான்குவிதமானவர்கள்; அவர்கள் ஆர்த்தர்கள், ஜிஜ்ஞாஸு, அர்த்தார்த்தீ மற்றும் ஞானி என்பவர்கள் ஆவர் - என்றும், என்றும், மஹாபாரதம் மோக்ஷதர்மத்தில் - சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ச்ருதா: ! ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரத்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ சேதி ப்ருதக் ப்ருதக் - அர்ஜுனா! எனது பக்தர்கள் நான்குவிதமானவர்கள்; அவர்கள் ஆர்த்தர்கள், ஜிஜ்ஞாஸு, அர்த்தார்த்தீ மற்றும் ஞானி என தனித்தனியாக உரைக்கப்படுகிறார்கள் - என்றும் தானே அருளிச்செய்தான் அல்லவோ? இதன் மூலம், இந்த ஜகத்தின் காரணமாகக் கூறப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுடைய “அனைவராலும் அடையப்படும் தன்மை” என்பதை அருளிச்செய்தார் என்றானது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 327)

4-10-5 இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும் சமணரும் சாக்கியரும்

வலிந்து வாது செய்வீர்களும் மற்றுநுந் தெய்வமுமாகி நின்றான்

மலிந்து செந்நெல் கவரி வீசும் திருக்குருகூரதனுள்

பொலிந்து நின்ற பிரான் கண்டீர் ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினே

பொருள் - லிங்க விஷயமாக உள்ள தாமஸ புராணத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்ட நீங்களும், சமணர்களும், பௌத்தர்களும், மேன்மேலும் வாதம் செய்தபடி உள்ள வைசேஷிகர்களும், நீங்கள் அனைவரும் வணங்குகின்ற தெய்வங்களும் ஆகிய அனைத்தும் தானேயாகி நிற்பவன் யார் என்றால்: செந்நெல் பயிர்கள் மிகுந்து, தங்களுடைய கதிர்களின் கனத்தால் கவரி போன்று வீசுகின்ற திருக்குருகூரில், பரத்வத்தை வெளிப்படுத்தும் குணங்களுடன், சீலம் மற்றும் ஸௌலப்யம் ஆகியவையும் சேர்ந்து ஒளிரும்படியாக, பரிபூர்ணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே ஆவான். நான் கூறுவதில் எந்தவிதமான பொய்யும் இல்லை. ஆகவே நீங்கள் அவனையே துதிப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - லைங்கபுராணம் தொடக்கமான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளையும், பாஹ்ய ஸ்ம்ருதிகளையும் ப்ரமாணமாகக் கொண்டு வந்தவர்களை நிஷேதிக்கிறார்.

விளக்கம் - லிங்கபுராணம் தொடக்கமாக உள்ள ஜைந, ஸார்வாக, பௌத்த ஸ்ம்ருதிகளையும், வேதத்திற்குப் புறம்பாக உள்ள ஸ்ம்ருதிகளையும் ப்ரமாணமாகக் கொண்டு நிற்பவர்களை விலக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும்) ராஜஸமாயும் தாமஸமாயுமுள்ள புராணங்களுக்கு ஸாத்த்விக புராணங்களிற்காட்டில் வாசி இதுவாயிற்று. அவற்றினுடைய நிஷ்கர்ஷம் அந்த அந்தப் புராணங்களினுடைய உபக்ரமத்திலே காணலாயிருக்கும்; “யந் மயஞ்ச ஜகத் ப்ரஹ்மந்” என்று பொதுவிலே ப்ரசந்ம் பண்ண, “விஷ்ணோஸ் ஸகாசாதுத்பூதம்” என்று கொண்டு கோல்விழுக்காட்டாலே பரிஹாரமாயிருக்கை யன்றிக்கே, ஒரு வ்யக்தியை நிர்த்தேசித்து “அதுக்கு உத்கர்ஷத்தைப் பண்ணித் தர வேணும்” என்று சொன்னவனும், தமோகுணாபிபூதனாய்ச் சொல்லி கேட்டவனும் தமோகுணாபிபூதனாய்க் கேட்க, ஒரு லிங்க விஷயமாக இடப்பட்ட புராணமாயிற்று. “இளிகண்ணன் புண்டரீகாஷ்ணாகக் கவிபாடித் தரவேணும்” என்றும், “எருமையை யானையாகக் கவிபாடித் தரவேணும்” என்றும் சொல்ல, அப்படியே கவிபாடுவாரைப் போலேயிருப்பதொன்றிறே, அவர்களுக்கு இல்லாத உத்கர்ஷங்களையிட்டுச் சொல்லுமது; தான் சொல்லப்புக்க வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதிக்கமாட்டாதே, மற்றுள்ளவற் றினுடைய உத்கர்ஷத்தைக் கழிக்கமாட்டாதே யிருப்பதொன்றாயிற்று.

விளக்கம் - (இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும்) - ராஜஸமாகவும் தாமஸமாகவும் உள்ளதான அந்தப் புராணங்களுக்கும், ஸாத்த்விகமாக உள்ள புராணங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு இதுவே ஆகும்; “இதுவே” என்றால் “தாழ்வு” என்று கருத்து; அதாவது அவை லிங்க விஷயமாகக் கல்பித்துக் கூறுவதால் ஏற்படும் தாழ்வு என்பதே இவை இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடு ஆகும். ஆனால் அத்தகைய தாழ்வு அவற்றில் புலப்படுவது எப்படி என்பதை அடுத்து கூறுகிறார். இத்தகைய தாழ்வை நிச்சயம் செய்தல் என்பது, அந்தந்த புராணங்களின் தொடக்கத்திலேயே காணலாம்படியாக உள்ளது. ஸ்ரீவிபு. (1-1-5) - யத் மயம் ச ஜகத் ப்ரஹ்மந் - இந்த ஜகத் முழுவதும் எதனை ஆத்மாவாகக் கொண்டது - என்று பொதுவான கேள்வி ஒன்று கேட்கப்பட்டது. இதற்கு ஸ்ரீவிபு. (1-1-32) -

விஷ்ணோஸ் ஸகாசாதுப்பூதம் - இந்த ஜகத் முழுவதும் விஷ்ணுவின் பக்கம் உற்பத்தி ஆனது - என்பதான இயல்பான ஒரு விடையை மட்டும் அளித்தாலே போதுமானது; ஆனால் அது மட்டும் அல்லாமல், கூடுதலான விஷயங்கள் பலவும் அங்கு அமைந்துள்ளன. அவை என்ன என அடுத்து உரைக்கிறார். லிங்கத்தைக் குறித்து உரைத்து, “அதற்கு ஓர் உயர்வினைச் செய்யவேண்டும்” என்று கூறியவன், தனது தமோகுணத்தால் மறைக்கப்பட்டு இவ்விதம் கேட்டான். அதற்கான விடையைக் கூறியவனும், தனது தமோகுணத்தால் மறைக்கப்பட்டவனாக உரைத்தான். இதுவே லிங்க விஷயமாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு புராணம் ஆயிற்று. கண்கள் நேர்த்தியாக அமையாத ஒருவனை “தாமரை போன்ற அழகான கண்கள் கொண்டவனாகக் கவிபாடவேண்டும்” என்றும், எருமையைக் குறித்து “இது யானை எனக் கவிபாடவேண்டும்” என்றும் கேட்கப்பட்டபோது, அவ்விதமே கவிபாடித் தருபவர்கள் போன்று, இல்லாத உயர்வுகளைக் கூறியபடி உள்ள புராணங்கள் அவையாகும். அதாவது, தாங்கள் கூற வந்த பொருளின் உயர்வையும் நிரூபிக்க இயலாமல், மற்றவற்றின் உயர்வையும் தள்ள இயலாமல் உள்ள நிலை.

வ்யாக்யானம் - (சமணரும்) ஆர்ஹதரும். (சாக்கியரும்) பௌத்தரும். (மற்றும் வலிந்து வாது செய்வீர்களும்) உத்க்ருஷ்ட தமமான ப்ரமாணத்தை அங்கீகரித்துக் கொண்டு நின்று ப்ரமாணாநுக்ராஹகமான தர்க்கங்களையொழியக் கேவல தர்க்கங்களைக் கொண்டு அர்த்தத்தை ஸாதிக்கப் பார்க்கும் பாஹ்யரில் சேஷித்துள்ளாரும். “யா வேத பாஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதய:” இத்யாதியாலே தாமஸத்வம் எல்லார்க்கும் அவிசிஷ்டமிறே; ஆகையாலே, பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளையொக்கச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (சமணரும்) - ஜைனர்களும். (சாக்கியரும்) - பௌத்தர்களும். (மற்றும் வலிந்து வாது செய்வீர்களும்) - மிகவும் உயர்ந்ததான வேதங்களை ப்ரமாணமாக ஏற்றுக் கொண்டபோதிலும், அத்தகைய ப்ரமாணத்தில் உள்ள தர்க்கங்களைக் கைக்கொள்ளாமல், தாழ்ந்த தர்க்கங்களை எடுத்துக்கொண்டு, தங்களுடைய கருத்தை நிரூபிக்க முயலும் மற்ற மதங்களில் எஞ்சியவர்களும். ஆனால், வேதத்தை ஏற்று, அதற்கு விரோதமாகப் பொருள் உரைப்பவர்கள், வேதத்தை

ஏற்காதவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள் அல்லவோ? இவ்விதம் உள்ளபோது, வேதத்திற்குத் தவறாகப் பொருள் கூறும் பாசுபதர்களையும், வேதத்தை ஏற்காத மற்றவர்களையும் ஒன்றாக உரைக்கலாமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மநு தர்ம சாஸ்த்ரம் - யா வேத பாஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதய: - எவை வேதத்திற்குப் புறம்பான ஸ்ம்ருதிகளோ, அவை பயனில்லாதவை - என்பதற்கு ஏற்ப, தாமஸத்தன்மை நிறைந்துள்ள நிலையானது அவர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ளது அல்லவோ? ஆகவே அவர்களை ஒன்றாகக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நுந்தெய்வமுமாகி நின்றான்) உங்களோடு, நீங்களாச்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு வாசியற ஆத்மதயா நின்றான். நீங்கள் அவ்வவர்க்கு உத்கர்ஷம் சொல்லும்போது பகவத் பரத்வத்தை அங்கீகரித்துக் கொண்டு நின்று சொல்லவேணும். அதுக்கு அடியென்? என்னில்; அவ்வவருடைய ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிகள் அவனதீநமா யிருக்கையாலே. இனித்தான் பக்ஷங்கள்தோறும், “ஸர்வஜ்ஞன்”, “ஈச்வரன்” என்றாற்போலே ஓரோதேவதைகளையும் கொள்ளக் கடவர்களாயிருக்குமிநே. “அவர்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிகள் அவனதீநம்” என்ற இது, ஸ்வபக்ஷத்தாலே சொல்லுகிறதோ, பரபக்ஷத்தாலே சொல்லுகிறதோவென்னில், இரண்டுமொழிய ப்ரமாண கதியாலே சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (நுந்தெய்வமுமாகி நின்றான்) - உங்களுக்கும், நீங்கள் அண்டி நிற்கின்ற தேவதைகளுக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி, அனைவருடைய ஆத்மாவாகவும் நிற்கிறான். நீங்கள் அந்தந்த தேவதைகளுக்கு ஏற்றம் கூறும்போது, “அத்தகைய ஏற்றமானது அவனால் வந்தது” என்பதாக, பகவத் பரத்வத்தை ஏற்றுக்கொண்டு உரைக்கவேண்டும். இதற்கு அடிப்படை என்ன? அவரவர்களுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் இருப்பு போன்ற அனைத்தும் அவனுடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதால் ஆகும். அடுத்து ஒரு கேள்வி எழலாம். ஒவ்வொரு மதத்திலும், “முற்றறிவினன் (பௌத்தம்), ஈச்வரன் (சைவம்)” என்பது போன்று, அந்தந்த தெய்வங்கள் அவரவர்களால் ஏற்கக்கூடியவையாக உள்ளன; இவ்விதம் உள்ளபோது, “அவர்கள் அனைவரும் அவனுடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ளனர்” என்று கூறுதலானது, தனது மதத்தின் கருத்து மூலமாகவா அல்லது அவர்கள்

மதத்தின் கருத்து மூலமாகவா என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவை இரண்டினாலும் அல்ல, ப்ரமாணங்களுடைய வழியால் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - ஒரு தேவதை பக்கலிலே அதிமாநுஷமாயிருப்பதொரு வ்யாபாரத்தைக் கண்டு, “இதுக்கு அடி என்?” என்ன; “விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்ய” என்று ஸர்வேச்வரன் அந்தராத்மாவாய் நிற்கையாலேயென்றதிறே; அதர்வ சிரஸ்ஸிலே நின்று, ருத்ரன், ஸர்வேச்வரன் தன் ஸர்வாத்மபாவத்தைச் சொல்லுமாபோலே, தன்படிகளைச் சொல்லா, “அவன்தானே இங்ஙனே சொல்லுகைக்கு அடியென்?” என்று சங்கியா, “ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிசத்” என்று பரமாத்ம ப்ரவேசத்தாலே சொன்னேனென்றானிறே; “மத்தஸ் ஸர்வமஹம் ஸர்வம்” என்றானிறே ப்ரஹ்லாதன்; ப்ரஹ்லாதன் பக்கல் பரத்வ முண்டாமன்றாயிற்று, இவர்கள் பக்கல் பரத்வமுள்ளது.

விளக்கம் - சிவனுக்கு, திரிபுரத்தை எரித்தல் என்பது போன்றதான மனிதர்களால் செய்ய இயலாத செயலைக் கூறி, “இதன் அடிப்படை என்ன?”, என்று வினவக்கூடும். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இதன் அடிப்படை, மஹாபாரதம் கர்ணபர்வம் - விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்ய - அவனுக்கு அந்தர்யாமியாக விஷ்ணு உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் அந்தர்யாமியாக உள்ளதால் அல்லவோ? ஸர்வேச்வரன் கீதையில் [அத்யாயம் 10], தானே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள விதங்களைக் கூறுவது போன்று, அதர்வசிரஸ்ஸில் ருத்ரன் தனது நிலையை உரைத்தான் [அதர்வ சிரஸ்ஸில் உள்ள இந்த ச்லோகம்: தேவா ஹ வை ஸ்வர்க்கம் லோகமகமந் தே தேவா ருத்ரமப்ருச்சந் கோ பவாநிதி ஸோப்ரவீத் அஹமேக: ப்ரதமமாஸம் வர்த்தாமி ச பவிஷ்யாமி ச நாந்ய: ... - தேவர்கள் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் சென்று ருத்ரனிடம் “தாங்கள் யார்” என்று கேட்டனர். அதற்கு ருத்ரன், “நான் ஒருவனே முதலில் இருந்தேன். இப்போதும் இருக்கிறேன். இனியும் இருப்பேன். என்னைக் காட்டிலும் வேறானவன் ஒருவனும் இல்லை ...”, என்றான்]. இவ்விதம் அவன் தனது விதங்களைக் கூறுவதற்கான அடிப்படை என்ன என்ற ஐயம் ஏற்படலாம். இதற்கு ருத்ரன், அதர்வ சிரஸ்ஸில் - ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிசத் - அந்த சரீரம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவாத்மாவை பரமாத்மா அடைந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பரமாத்மா

தன்னில் புகுந்ததால் அத்தகைய நிலையைத் தான் கூறியதாக உரைத்தான். இவ்விதம் பரமாத்மா உட்புகுந்ததால் உரைத்தவர்கள் வேறு யாரேனும் உள்ளனரோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்ரீவிபு. (1-19-95) - மத்தஸ் ஸர்வம் அஹம் ஸர்வம் - [விஷ்ணுவை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டதால்] என்னிடமிருந்தே அனைத்தும் உண்டாகின்றன - என்று ப்ரஹ்லாதன் கூறியது காணலாம். ஆனால் ப்ரஹ்லாதனை ஏன் உதாரணமாகக் கூற வேண்டும்? ப்ரஹ்லாதனிடம் பரத்வம் இல்லை என்றானால் மட்டுமே இவர்களிடம் பரத்வம் உள்ளது என்றாகும், என்பதால் உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - (மலிந்து இத்யாதி) இப்படி ஸர்வாந்தராத்மாவாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், “அஸந்நிஹிதன்” என்னும் கண்ணழிவுமில்லாதபடி திருநகரியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான். ஸர்வஸமாச்ரயணீயனான அவன் இங்கே வந்து நிற்கையாலே, சேதநாசேதந விபாகமற, “ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய” என்று சொல்லப்பட்ட இளையபெருமானைப்போலே அநுகூல வருத்திகளைப் பண்ணநிற்குமாயிற்று. செந்நெலானது கதிர்க்கனத்தாலே அவ்வருகுக்கு இவ்வருகு அசைகிறபோது, சாமரை வீசினாற் போலேயாயிற்று இருப்பது. (பொலிந்து நின்ற பிரான் கண்டிர்) பரமபதத்தை விட்டு ஸம்ஸாரிகள் நடுவே வந்து புகுந்தவிடத்தில் அவர்கள் படுகிற க்லேசத்தைத் தானும் ஒக்கப்படுகையன்றிக்கே, ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகள் இவ்வருகே போரப்போர மேன்மேலென விஞ்சிவாரா நின்றதாயிற்று. சொன்னார் சொன்ன யுக்திகளுக்கு அவ்வருகாயிருக்குமென்னுதல்.

விளக்கம் - (மலிந்து இத்யாதி) - இவ்விதம் அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் வெகு தூரத்தில் உள்ளான் என்று இல்லாதபடி, ஆழ்வார்திருநகரியில் மிகவும் அருகில் உள்ளான். அனைத்திற்கும் பற்றுவதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ள அவன், இங்கு வந்து நிற்பதால், சேதநர்கள் அசேதநங்கள் என்ற வேறுபாடு இன்றி, அயோத்யாகாண்டம் (40-5) - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய - நீ இந்த வனத்தில் வசிக்கவே படைக்கப்பட்டாய் - என்று கூறப்பட்ட லக்ஷ்மணன் போன்று, செல்நெல் பயிர்கள் அவனுக்கு ஏற்ற செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளன. செந்நெல் பயிர்கள் தங்களுடைய கதிர்களின் கனம் காரணமாக அங்கும் இங்கும் அசைந்தபடி உள்ளதைக் காணும்போது,

அவனுக்குச் சாமரம் வீசுவது போன்று உள்ளன. (பொலிந்து நின்ற பிரான் கண்டர்) - பரமபதத்திலிருந்து வந்து ஸம்ஸாரிகளின் நடுவில் நின்று, அவர்கள் அடைகின்ற துன்பங்களைத் தானும் சேர்ந்து நோக்காமல், தனது ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் மற்றும் விபூதி ஆகியவை இங்கு வந்து நிற்கும்போது மேன்மேலும் ஓங்கியபடியே உள்ளன. அல்லது மற்றவர்களுக்கு உரைக்கும்படியாக, அவனுடைய ஸ்வரூபம் போன்றவை பாதிப்படையாமல், அனைத்தும் பரிபூர்ணமாக உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றும் பொய்யில்லை) இதர தேவதைகளுக்குச் சொல்லும் உத்கர்ஷம் ஒன்றொழியாமல் பொய்யாயிருக்குமாபோலே, இவ்விஷயத்திற் சொல்லுமவற்றில் ஒன்றும் பொய்யில்லை. அவ்வோ தேவதைகளுக்கு ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே மெய்யொன்றுமில்லை; இவனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாமையால் பொய் சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லை. (போற்றுமினே) நீங்கள் அபேக்ஷியாதிருக்க, நானே இப்படி சொல்லுகிறது, எனக்கு உங்கள் பக்கலுண்டான அநுக்ரஹாதிசயத்தாலேயிறே; அவ்வநுக்ரஹ கார்யம் பிறக்கவேணுமே; “க்ரமத்திலே செய்கிறோம்” என்று ஆறியிராதே, சடக்கென அவன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள்.

விளக்கம் - (ஒன்றும் பொய்யில்லை) - மற்ற தெய்வங்களுக்கு கூறப்பட்ட உயர்த்திகள் அனைத்தும் ஒன்றுவிடாமல் பொய்யாக உள்ளது போன்று, இவன் விஷயமாகக் கூறப்பட்ட அனைத்தும் பொய்யில்லாமல் உள்ளன. அந்தத் தெய்வங்களுக்குத் தானாகவே உயர்த்தி ஏதும் இல்லை என்பதால், உண்மை ஏதும் இல்லை; இவனுடைய உயர்த்திக்கு எல்லை ஏதும் இல்லை என்பதால் பொய் உரைப்பதற்கு அவசியம் இல்லை. (போற்றுமினே) - நீங்கள் விரும்பாமல் உள்ளபோதிலும் நான் இவ்விதம் கூறுகிறேன். காரணம், எனக்கு உங்களிடம் உள்ள மிகுந்த கருணையால் ஆகும். அத்தகைய கருணை யின் விளைவு உங்களுக்கு ஏற்படவேண்டும். ஆகவே, “நாங்கள் முறையாகச் செய்கிறோம்” என்று பொறுமையாக நிற்காமல், விரைவாக அவன் திருவடியைப் பற்ற முயல்வீர்களாக.

4-10-6 போற்றி மற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டு உம்மை இன்னே
தேற்றி வைத்தது எல்லீரும் வீடு பெற்றால் உலகில்லையென்றே
சேற்றிற் செந்நெல் கமலமோங்கு திருக்குருகூரதனுள்
ஆற்றவல்லவன் மாயங் கண்டீர் அதறிந்தறிந்தோடுமினே

பொருள் - வேறு ஒரு தெய்வத்தை நீங்கள் துதித்து, அவர்களை ஆதரிக்கும்படியாக, ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை விட்டு உங்களை அகலும்படிச் செய்து, இப்படியாக இந்த மற்ற தெய்வங்கள் விஷயத்தில் உங்களுக்கு விச்வாஸம் ஏற்படும்படிச் செய்தது ஏனென்றால்: அனைவரும் மோசஷம் பெற்றால், “அவரவர்களின் கர்ம பலன்களுக்கு ஏற்ப பலனை அனுபவிப்பார்கள்” என்ற வரைமுறை குலைந்துவிடும் என்பதால் ஆகும். இது யாரால் ஏற்பட்டது? சேற்று நிலத்தில் செந்நெல்லும் தாமரையும் ஒன்றாக உயர்ந்து வளர்ந்து நிற்பதாகிய ஆழ்வார்திருநகரியில் வசிப்பவனும், அவரவர்களுடைய கர்மபலனை அனுபவிக்கும்படிச் செய்யும் ஆற்றல் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய மாயமாகும். இதனை அறிந்து, அதனை விலக்கவல்ல ப்ரபத்தி ஞானத்தை அடைந்து, அந்த மாயை என்பதைக் கடக்க முயல்வீராக.

அவதாரிகை - பகவத் பரத்வம் நீர் அருளிச்செய்யக் கேட்டபோது வெளிச்சிறத்து அல்லாதபோது தேவதாந்தர ப்ராவண்யம் உண்டாகாநின்றது. இதுக்கு அடி எது? என்ன, உங்கள் பாபமென்கிறார். எம்பெருமானே ஸர்வேச்வரனாகில் தேவதாந்தர ப்ரவணராக்கி வைப்பானென்? என்ன; உங்களை இங்ஙனே ஸதஸத் கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோ கர்மாநுகுண பலங்களையநுபவிக்கக் கடவதான சாஸ்த்ர மர்யாதை யழியுமென்று; ஆனபின்பு, அத்தையறிந்து எம்பெருமானை ஸமாச்ரயித்து, அவன் வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் பகவத் பரத்வம் குறித்து அருளிச்செய்தீர். மற்ற தேவதைகளுக்கு உயர்வு இல்லை என்றாலும், அந்தத் தேவதைகளின் மீது எங்களுக்கு ஈடுபாடு எப்படி ஏற்பட்டது?”, என்றார்கள். இதற்கு ஆழ்வார், “அதன் காரணம் உங்களுடைய பாபமே ஆகும்”, என்றார். இதற்கு அவர்கள், “எம்பெருமான் அனைவருக்கும் ஈச்வரன் என்றால், இவ்விதம் எங்களை மற்ற

தேவதைகளிடம் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக ஏன் செய்தான்?”, என்றார்கள். இதற்கு ஆழ்வார், “உங்களை இவ்விதம் செய்யும்படியாகச் செய்தது ஏனென்றால், இவ்விதம் செய்யவில்லை என்னும்போது, ‘புண்ணியபாப கர்மங்களைச் செய்தபடி உள்ள ஆத்மாக்கள் அவரவர்கள் செயல்களுக்கு ஏற்ப பலன்களை அனுபவிக்கவேண்டும்’, என்னும் சாஸ்த்ரங்களுடைய மதிப்பு அழிந்துவிடும். ஆகவே இதனை நீங்கள் அறிந்து கொண்டு, எம்பெருமானை அண்டி நின்று, அவனுடைய வஞ்சனத்திலிருந்து தப்புவீர்களாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (போற்றி) நான் பகவத் விஷயத்தில் செய்யுமதடைய நீங்கள் இதர தேவதைகள் பக்கலிலே செய்து போருவுதிகோள்; உங்கள் பக்கல் ஒரு குறையில்லை; அப்ராப்தமானதுவே குறை. (மற்றோர் தெய்வம்) “யேப்யந்ய தேவதா பக்தா:” என்னுமாபோலே. (பேண) அவை தனக்கென்ன ஒன்றில்லாமையாலே, ஆச்ரயிக்கிற உங்களுக்கே பரமிறே, அவற்றுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதிக்கை.

விளக்கம் - (போற்றி) - நான் பகவத் விஷயத்தில் செய்வதான துதித்தல் போன்ற அனைத்தையும் நீங்கள் மற்ற தெய்வங்களின் விஷயத்தில் செய்தபடி உள்ளீர்கள். உங்களிடம் எந்தக் குறையும் இல்லை. அவனை அடையத்தகாதபடி உள்ள நிலை என்பதே குறையாக உள்ளது. (மற்றோர் தெய்வம்) - “ஓர் தெய்வம்” என்று பொதுவாக உரைக்காமல், “மற்ற ஓர் தெய்வம்” என்று தனித்தனியாக ஏன் உரைக்கவேண்டும் என்றால், அவர்கள் தங்களைச் சுதந்திரமாக எண்ணுவதால் ஆகும். இதற்கான ப்ரமாணம் கீதை (9-23) - யேப்யந்ய தேவதா பக்தா: - மற்ற தெய்வங்களுடைய பக்தர்கள் - என்பதாகும். (பேண) - அவர்களுக்கு உயர்த்தி ஏதும் இல்லை என்னும்போது, “அவர்களுக்கு உயர்த்தி உள்ளது” என்று நீங்கள் நிலை நாட்ட முயல்வது, உங்களுக்குப் பாரமாகவே இருப்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (புறத்திட்டு) தனக்குப் புறம்பாம்படி பண்ணி. (உம்மை இன்னே தேற்றி வைத்தது) உங்களை இப்படியே தெளியும்படி பண்ணி வைத்தது. “ந பிபேதி குத்ச்சந” என்கிறபடியே, நான் மேல்வரும் அநர்த்தங்களுக்கு அஞ்சாதே நிர்ப்பரனா யிருக்கிறாப்போலே, ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமான இதர தேவதைகளை

ஆசிரயித்து உங்களுக்கு அவர்கள் பக்கலிலே ருசி விச்வாஸங்களுண்டாம்படி பண்ணி வைத்தது. (எல்லீரும் இத்யாதி) எல்லாரும் இருந்ததே குடியாக மோக்ஷத்தைப் பெற்றால், லீலைக்கு அடியான சாஸ்த்ரம் நிரர்த்தகமாய்விடும். ஸத் கர்மத்தைப் பண்ணுவாரும் அஸத் கர்மத்தைப் பண்ணுவாரும்நாயிறே நாடுதான் இருப்பது; பாபம் பண்ணினவர்களும் புண்யம் பண்ணினவர்களுடைய பலத்தையநுபவிக்குமன்று, “புண்ய: புண்யேந கர்மணா ... பாப: பாபேந” என்கிற சாஸ்த்ர மர்யாதை குலையுமென்கை. பாபம் பண்ணினவர்கள் அதின் பலத்தை அநுபவிக்கவும், புண்யம் பண்ணினார் அதின் பலத்தை அநுபவிக்கவுமாகிற சாஸ்த்ர மர்யாதை குலையாதபடியாக. “அதோஸ்மி லோகே வேதேச ப்ரதித: புருஷோத்தம:” என்கிறவிடத்தில், “லோக” சப்தத்தால் ப்ரமாணத்தைச் சொல்லிற்றென்று கொண்டவோபாதி, இங்கும் “லோக” சப்தம் சாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (புறத்திட்டு) - இவ்விதம் ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை விட்டு உங்களை அகற்றி. (உம்மை இன்னே தேற்றி வைத்தது) – உங்களை இவ்விதம் தெளியும்படியாகச் செய்தான். இது ஏன் என்பதற்கான விடையை அளிக்கிறார். ந பிபேதி குதச்சந – நான் எதற்கும் அஞ்சுவதிலை - என்பதற்கு ஏற்ப, “நான் எனது வாழ்வில் ஏற்பட உள்ள எதற்கும் அஞ்சாமல், எந்தவிதமான பாரமும் இன்றி உள்ளேன்” என்பது போன்று, ஓட்டை ஓடத்துடன் ஒழுகும் ஓடமும் சேர்ந்தது போல், மற்ற தெய்வங்களை அண்டி நின்று உங்களுக்கு அவர்களிடம் ருசி மற்றும் விச்வாசம் போன்றவை ஏற்படும்படியாகச் செய்து வைத்து. (எல்லீரும் இத்யாதி) - அனைவரும் இங்கு இருந்து, பின்னர் மோக்ஷம் அடைந்தால், அவனுடைய லீலைக்கு அடிப்படையான சாஸ்த்ரங்கள் பயன் இல்லாததாகிவிடும். இந்த லோகமானது புண்ணிய கர்மங்கள் மற்றும் பாப கர்மங்கள் செய்பவர்களைக் கொண்டு உள்ளது அல்லவோ? “பாபம் செய்தவர்கள், புண்ணியம் செய்தவர்களுடைய பலனை அநுபவிப்பார்கள்”, என்று நிலை ஏற்பட்டால், உபநிஷத்தில் “புண்ய: புண்யேந கர்மணா ... பாப: பாபேந - புண்ணியத்தால் புண்ணியனாகவும் ... பாபத்தால் பாபியாகவும் ஆகிறான்”, என்ற சாஸ்த்ரத்திற்கான மரியாதை தாழ்ந்து போகும். எனவே பாபம் செய்தவர்கள் அதன் பலனை அநுபவிக்கும்படியாகவும், புண்ணியம் செய்தவர்கள் அதன் பலனை

அனுபவிக்கும்படியாகவும், அவன் செய்து வைத்தான். கீதை (15-18) - அதோஸ்மி லோகே வேதேச ப்ரதித: புருஷோத்தம: - அந்தக் காரணத்தால் நான் உலகிலும் வேதத்திலும் புருஷோத்தமன் என்று அழைக்கப்படுகிறேன் - என்பதில் உள்ள “லோக” என்ற பதம் மூலம் ப்ரமாணத்தைக் கூறுவது போன்று, இங்குள்ள “உலகம்” என்பதன் மூலம் சாஸ்த்ரம் கூறப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (சேற்றில் இத்யாதி) அவ்வூரிலே பதார்த்தங்களில் ஒன்றிலொன்று குறைந்திருப்பதில்லையாயிற்று, “உரம் பெற்ற மலர்க்கமலம்” இத்யாதிபோலே. அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுள்ளவையடைய ஒன்றுக்கொன்று இசலி வளரா நிற்கும். (ஆற்றவல்லவன்) மிகவும் வல்லவன். அதிசயித சக்திகள். ஸம்பந்தமொத்திருக்கச் செய்தே, புண்யம் பண்ணினார் அதின் பலம் அநுபவிக்கவும், பாபம் பண்ணினார் அதின் பலம் அநுபவிக்கவும் பண்ண வல்லவன். (மாயங்கண்டர்) “மம மாயா துரத்யயா” என்கிறபடியே, தான் அகற்ற நினைத்தாரைத் தன்பக்கல் வந்து கிட்டாதபடி ப்ரக்ருதியையிட்டு வஞ்சித்து வைத்தபடி கிடிகோள். (அது அறிந்து) இது அவனுடைய மாயமென்னுமத்தை அறிந்து (அறிந்தோடுமினே) “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாந்தரந்திதே” என்கிறபடியே, மாயாதரணோபாயமான ப்ரபத்தியையும் தானே அருளிச்செய்து வைத்தான்; அத்தையறிந்து, அவ்வழியாலே அவனைப் பற்றித் தப்பப் பாருங்கோள் இந்த மாயையை. இது அவன் செய்து வைத்ததான பின்பு, அவனை வெல்லவேண்டில் அவனோடு பிரிய நின்று வெல்லப்பாராதே அவனையே காற்கட்டி இத்தைத் தப்பப் பாருங்கோள்.

விளக்கம் - (சேற்றில் இத்யாதி) - ஆழ்வார்திருநகரியில் உள்ள பதார்த்தங்கள், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-8) - உரம் பெற்ற மலர்க்கமலம் - என்பது போன்று, ஒன்றில் ஒன்று குறைந்தவை அல்ல. மேலும் அங்குள்ள பொருள்கள், ஒன்றை விட ஒன்று மாறுபட்டு வளர்ந்து நிற்கும். (ஆற்றவல்லவன்) - மிகவும் வல்லவன். எல்லையற்ற சக்தி கொண்டவன். அவனுக்கு அனைவரிடமும் உள்ள ஸம்பந்தமானது ஒரே போன்று உள்ளபோதிலும், புண்ணியம் செய்தவர்கள் அதன் பலனை அனுபவிக்கும்படியும், பாபம் செய்தவர்கள் அவற்றின் பலனை அனுபவிக்கும்படியும் செய்வதில் வல்லவன். (மாயம் கண்டர்) - கீதை (7-14) - மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை கடப்பதற்கு மிகவும் அரியது - என்பதற்கு ஏற்ப,

தான் தன்னிடமிருந்து அகற்றி வைக்க நினைத்தவர்களை, அவர்கள் தன்னிடம் வந்து அண்டாதபடி, இந்த ப்ரக்ருதி மூலம் வஞ்சித்து அகற்றுபவன். (அது அறிந்து) - இது அவனுடைய மாயம் என்று அறிந்து. (அறிந்து ஓடுமினே) – கீதை (7-14) – மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாந்தரந்திதே - யார் என்னையே தங்கள் புகலிடமாகக் கொள்கிறார்களோ, அவர்கள் இந்த மாயையைக் கடக்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, மாயையைக் கடப்பதற்கு உள்ள உபாயமான ப்ரபத்தியையும் தானே அருளிச்செய்தான். இதனை அறிந்துகொண்டு, அந்த வழியாக அவனைப் பற்றி நின்று, அந்த மாயையிலிருந்து தப்ப முயலுங்கள். இத்தகைய மாயை என்பதை அவனே ஏற்படுத்தினான் என்றுள்ளபோது, அவனை வெல்ல முற்பட்டால், அவனை விட்டு அகன்று சென்று வெல்ல முயற்சி செய்யாமல், அவனையே சரணம் புகுந்து இதிலிருந்து தப்ப முயலுங்கள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 42)

15. த்வாம் சீல ரூப சரிதை: பரமப்ரக்ருஷ்ட

ஸத்தவேந ஸாத்த்விகதயா ப்ரபலைச்ச சாஸ்தரை:

ப்ரக்யா ததைவ பரமார்த்த விதாம் மதைச்ச

நைவாஸூர ப்ரக்ருதய: ப்ரபவந்தி போத்தும்

பொருள் - அனைத்தையும் நியமித்தபடி உள்ள உன்னை, உனது சீல குணத்தாலும், அழகான ரூபத்தாலும், வியக்க வைக்கும் லீலைகளாலும், மிகவும் உயர்ந்த ஸத்வ விபூதியினாலும், ஸாத்த்விகமானவை என்று கொண்டாடப்படும் சாஸ்த்ரங்களாலும், உன்னைப் பற்றிய உண்மையை அறிந்தவர்களுடைய மதங்களாலும் என்பதாக, எந்த ஒரு விதத்திலும், அஸூரத்தன்மை கொண்டவர்கள் அறிந்து கொள்வதற்கு இயலாதவர்களே ஆவர்.

அவதாரிகை - “நாவேசுஷஸே”யில் வேதாந்த ப்ரதம பாதோக்த காரணத்வம் சொல்லுகிறது. “ஸ்வாபாவிக”த்தில் குணோபஸம்ஹார பாதார்த்தம் சொல்லுகிறது. “க: ஸ்ரீ: ஸ்ரீய:”வில், த்ரிபாதத்தில் அர்த்தம் சொல்லுகிறது. “வேதாபஹார”த்தில் உபப்ரும்ஹணமான அர்த்தம் சொல்லுகிறது. “கஸ்யோதரே”இல், ப்ரமாணானுக்ருஹீத தர்க்க ஸித்த பரத்வம் சொல்லுகிறது. இனி, இதில், இப்படி த்ருட ப்ரமாண ஸித்தமாயிருக்க, “ஆஸூரீம் யோநிமாபந்நா:” என்கிறபடியே, ஆஸூர ப்ரக்ருதிகள் அவனை இழப்பதே! என்று அவர்கள் இழவுக்கு இன்னதாகிறார். அதவா, “யாருமோர் நிலைமையன் என அறிவரிய

எம்பெருமான்” என்று துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண் படாதொழியப் பெறுவதே இவ் விலக்ஷண விஷயம் என்றுமாம்.

விளக்கம் – ஸ்தோத்ரரத்னம் (10) – நாவேக்ஷஸே - என்பதில் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தின் முதல் பாதத்தில் கூறப்பட்ட ஜகத்காரணத் தன்மையைக் கூறினார். ஸ்தோ. (11) – ஸ்வாபவிக - என்பதில் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் உள்ள குண உபஸம்ஹார பாதத்தின் பொருள் கூறப்பட்டது. ஸ்தோ. (12) – க: ஸ்ரீ: ஸ்ரீய: - என்பதில் மூன்றாம் பாதத்தின் பொருள் கூறப்பட்டது. ஸ்தோ. (13) – வேதாபஹர - என்பதில் உபப்ரும்ஹணம் மூலம் வெளியிடப்பட்டவை குறித்துக் கூறப்பட்டது. ஸ்தோ. (14) – கஸ்ய உதரே - என்பதில் ப்ரமாணங்களால் பெறப்பட்ட தர்க்கம் மூலம் வெளிப்படுகின்ற பரத்வம் கூறப்பட்டது. இனி இந்த ச்லோகத்தில், இவ்விதம் அவனுடைய பரத்வமானது உறுதியான ப்ரமாணங்களால் வெளிப்படும்போது, கீதை (16-20) – ஆஸூரீம் யோநிமாபந்நா: - அஸூர இயல்புள்ள பிறவியை அடைகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான அஸூரப் பிறவியை அடைந்து நிற்கிறார்களே என்று அவர்களுடைய இழப்பை எண்ணி வருந்துகிறார். அல்லது, திருவாய்மொழி (1-2-4) - யாருமோர் நிலைமையன் என அறிவரிய எம்பெருமான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தாழ்ந்த பிறவிகளுடைய கண்களில் படாமல் இந்த மேம்பட்ட விஷயம் உள்ளதே என்று வியப்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (த்வாம்) ஸர்வாதிகனாய், இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த உன்னை. (சீல) “மஹதோ மந்தை:”; “நாவேக்ஷஸே” என்கிற ச்லோகத்திலே சொல்லுகிற ஸ்வபாவம். அதாகிறது ஸர்வாதிகனாயிருந்து வைத்து, “பஹு ஸ்யாம்” என்கிறபடியே இவற்றின் இழவு பேறு தன்னதாய், அபிமானியும் தானேயாயிருக்கை. (ரூப) “க: புண்டரீக நயந:” என்கிற வடிவு. “ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே ... தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ”, “நீலதோ யதமத்யஸ்தா”, “ந பூதஸங்க ஸம்ஸ்தானோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மா:”, “ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி: மாம்ஸ மஜ்ஜாஸ்தி ஸம்பவா” இத்யாதி.

விளக்கம் - (த்வாம்) - இந்த ஆத்மாவிடமிருந்து இயல்பாகவே நியமிப்பவனாக உள்ள உன்னை, (சீல) – “மஹதோ மந்தை: - உயர்ந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்களுடன் கலந்து

நிற்பது”; இது ஸ்தோ. (10) - நாவேசுஷே - என்ற ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட இயல்பாகும். அதாவது அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ளபோதிலும், சாந்(6-2-3) - பஹுஸ்யாம் - நான் பலவாகக் கடவேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவர்களுடைய இழப்பு மற்றும் பேறு ஆகிய அனைத்தும் தன்னுடையது என்பதாகவே எண்ணி, அவற்றுக்காக அனைத்துமாகத் தானே என்று இருத்தல். (ரூப) - ஸ்தோ (12) - க: புண்டரீக நயந: - என்பதாக உள்ள வடிவம். சாந். (1-6, 7) - ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே ... தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமசுஷிணீ - ஸ்வர்ணமயமான புருஷன் காணப்படுகிறான் ... யாருடைய கண்கள் தாமரை போன்றி உள்ளனவோ - என்றும், தை. நா. (11) - நீலதோ யதமத்யஸ்தா - நீலமேகத்தை உட்கொண்ட மின்னல் போன்று - என்றும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (206-60) - ந பூதஸங்க ஸம்ஸ்தானோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மா: - பரமாத்மாவின் திருமேனியானது பஞ்சபூத சேர்க்கையால் உண்டானது அல்ல - என்றும், வராஹபுராணம் (14-41) - ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி: மாம்ஸ மஜ்ஜாஸ்தி ஸம்பவா - அவனுக்கு மாமிஸம், மஜ்ஜை, எலும்பு போன்றவற்றால் உண்டானதும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கொண்டதும் ஆகிய சரீரம் இல்லை - என்றும் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (சரிதை): - “க்ராந்த்வா நிகீர்ய புநருத்கிரதி” என்றும், “வேதாபஹார குருபாதக” என்றும் சொல்லுகிற அதிமானுஷ சேஷ்டிதங்களாலும். (பரம ப்ரக்ருஷ்ட ஸத்தவேந) “பரம ஸத்த்வ ஸமாச்ய: க:” என்று சுத்தஸத்வமயமான விபூதி யோகத்தாலும். “சுஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே”, “தமஸ: பரஸ்தாத்”, “ஸ்வஸத்தா தாரகம் ஸத்த்வம் மிச்ரஸத்த்வாத் விலசுஷணம்” இத்யாதி. (ஸாத்த்விகதயா ப்ரபலைச்ச சாஸ்த்ரை:) வேதத்தில் ஸாத்த்விகருக்கு ஹிதானுசாஸனம் பண்ணும் ஜ்ஞாந பாகத்தாலும். “அக்நேச் சிவஸ்ய மாஹாதம்யம்” இத்யாரப்ய, “ஸாத்த்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாதம்யமதிகம் ஹரே:” என்று ஸ்ரீமாத்ஸ்யபுராணத்திலே ஸத்வோத்ரித்தனான ப்ரஹ்மாவின் வாக்யமாகையாலே ப்ரபலமான சாஸ்த்ரங்களாலும். (ப்ரக்யாத தைவ பரமார்த்த விதாம் மதைச்ச) ப்ரக்யாதமான தைவத்தினுடைய யதார்த்த வித்துக்களுடைய மதங்களாலும். ஸ்ருஷ்டி வாக்யம், நாராயணானுவாகம், ஸுபாலோபனிஷத், அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணாதிகளிலே ஸர்வாதிகனாக ப்ரஸித்தனாயிருக்கை. ஏவம்

விசிஷ்டம், (த்வாம் ஆஸூர ப்ரக்ருதய: போத்துமேவ ந ப்ரபவந்தி) “ஆஸூரீம் யோநிமாபந்நா:” இத்யாதி.

விளக்கம் - (சரிதை:) - ஸ்தோ. (14) - க்ராந்த்வா நிகீர்ய புநருத்திரதி - அளந்தும் விழுங்கியும் பின் மீண்டும் யார் உமிழ்கிறான் - என்றும், ஸ்தோ. (13) - வேதாபஹார குருபாதக - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான மனிதச் செயல்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாக உள்ள செயல்களையும். (பரம ப்ரக்ருஷ்ட ஸத்தவேந) - ஸ்தோ. (12) - பரம ஸத்தவ ஸமாச்ரய: க: - சுத்த ஸத்தவத்தை உடையவன் யார் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள சுத்தஸத்வமயமான விபூதியின் சேர்த்தியாலும். யஜூர் (2-2-21) - சூயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே - ரஜஸ் குணம் கொண்ட ப்ரக்ருதிக்கு அப்பால் - என்றும், தமஸ: பரஸ்தாத் - தமஸ்ஸுக்கு அப்பால் - என்றும், ஸ்வஸத்தா தாரகம் ஸத்தவம் மிச்ரஸத்த்வாத் விலக்ஷணம் - தனது இருப்பால் மற்றவர்களுக்கு ஆதரவாக உள்ளதும், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றுடன் கலந்துள்ள ஸத்தவத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஸத்தவம் - என்றும் கூறுவது காண்க. (ஸாத்த்விகதயா ப்ரபலைச்ச சாஸ்த்ரை:) - வேதத்தில், ஸாத்த்விகர்களுக்கு நன்மையை விதிக்கின்ற ஞான பாகத்தாலும். அக்நேச் சிவஸ்ய மாஹாத்மயம் - அக்னி மற்றும் சிவனுடைய மாஹாத்மயம் - என்று தொடங்கி, ஸாத்த்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்மயமதிகம் ஹரே: - ஸாத்த்விக கல்பங்களில் ஸ்ரீஹரியின் மேன்மை அதிகமாகக் கூறப்படுகிறது - என்பதாக ஸ்ரீமத்ஸ்ய புராணத்தில், ஸத்திலிருந்து மேலேழுந்த நான்முகன் வாக்கியம் உள்ளதால், ப்ரபலமாக உள்ள சாஸ்த்ரங்களாலும். (ப்ரக்யாத தைவ பரமார்த்த விதாம் மதைச்ச) - உயர்ந்த தெய்வத்தின் உண்மையை அறிந்த மதங்களாலும். ஸ்ருஷ்டி குறித்த வாக்கியம், நாரயண அனுவாகம், ஸுபால உபநிஷத், அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் போன்று பலவற்றிலும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக கூறப்படும் நிலை. இப்படியாக உள்ள உன்னை, (த்வாம் ஆஸூர ப்ரக்ருதய: போத்துமேவ ந ப்ரபவந்தி) - கீதை (16-20) - ஆஸூரீம் யோநிமாபந்நா: - அஸூர இயல்புள்ள பிறவியை அடைகிறார்கள் - என்பது காண்க.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்